

EL BROLLADOR

1822144
EL GORDO DE NAVIDAD
148.06518
A CASSÀ DE LA SELVA
201
1127
1927
1201
19

Forman 22 personas

Madrid. — Un total de 22 personas, además de los miembros de los servicios de seguridad y apoyo logístico, acompañaron el séquito de Su Santidad Juan Pablo II en su visita a España.

La relación de estas 22 personas es la siguiente: el cardenal Agustín Casaroli, secretario de Estado Vaticano; monseñor Eduardo Martínez Somalo, sustituto de la Secretaría de Estado; monseñor Josef Stimpich, arzobispo de Cracovia; monseñor Jacques Martin, prefecto de la Casa Pontificia, embajador de España de la Santa Sede; monseñor Joaquín de la Bellaca, secretario privado del Papa; monseñor Stanislaw Dziwisz (polaco) y monseñor Karol Wojtyla (zairiano); los monjes Santos Abril y Castelló, jefe de la Nunciatura y papa de honor de Su Santidad; monseñor Rakoczy, de la Secretaría de Ceremonias Pontificias; monseñor Marini, maestro adjunto de la Nunciatura.

TRANSPORTES Y ACCESOS A MONTSERRAT.

Los Ferrocarriles Catalanes organizarán trenes especiales que comunicarán el santuario por medio de trenes de autocarros. El primer tren saldrá a las 10.30 horas de la estación de Girona y llegará a Montserrat a las 12.00 horas. El segundo tren saldrá a las 14.00 horas y llegará a Montserrat a las 15.30 horas. El tercer tren saldrá a las 17.00 horas y llegará a Montserrat a las 18.30 horas. El cuarto tren saldrá a las 20.00 horas y llegará a Montserrat a las 21.30 horas. El quinto tren saldrá a las 23.00 horas y llegará a Montserrat a las 00.30 horas.

confesión». La eucarística como parte de la misa, al igual que la visita al Santísimo, «además de los otros ejercicios de devoción, personales y colectivos, privados y públicos, que habéis practicado

MADRID.— (Rollpress Agency).— Según noticias llegadas a última hora a nuestra redacción, una mujer, vidente, residente en la calle P. Fabra de Cassà de la Selva (Gerona), relacionó un sueño con el número que la Asociación de Vecinos de Cassà tiene a la venta para el próximo sorteo de Navidad. En una tienda de la localidad el número se agotó en pocas horas. No sería el primer caso en España que el número premiado en la Lotería Nacional fuera predicho con anterioridad por personas capacitadas para la interpretación de extraños sueños y mensajes.

según la prensa americana, se halla viviendo solo en la playa de Melibú y ha visto a su esposa Lola sólo en un par de ocasiones en los últimos doce meses.

El agente de prensa del actor ha desmentido los rumores de divorcio pues, «son noticias que aparecen cada dos años, perjudicando la felicidad de matrimonios que llevan unidos más de veinticuatro». Redford, que tiene una casa en Utah

habían dicho, tiene, no tenía, los, y ella, tura». Fue, rido campero, andarina, r, alguien la, (Trotona!

CINA DE PALERMO DE EL último viernes el espacio de C... de prensa de Barcelona... de servicios... formados... a ciudad... de viaje papal... 70 inform... muchos más... a me... medios... solicitaron... rid puede... de p... do, calle... teléfono 30... nanas de 9

ENSAYOS RES DEL los cantos el coro el día 7, el cesario sayus les

Electricitat, fontaneria, butà i calefacció

Servei de reparacions

Assistència tècnica especialitzada en:

Ràdio - televisió, escalfadors, cuines, rentadores, frigorífics, etc.

Muntatge d'antenes, televisions col.lectives, auto - ràdios

JFRIGOLA
JJORDI

Distribuïdor i servei tècnic oficial de:

TV JOR - BEL - color

únic al mercat

Vegin la nostra gran exposició d'electrodomèstics

Llums

Neveres automàtiques cícliques

Rentadores superautomàtiques

Cuines electròniques

Equips estereo i alta fidelitat

Televisió negra i color

Demanin pressupostos sense compromís

RAVAL, 51 - 53

TELEFONS 46 11 15 - 46 11 38

CASSA DE LA SELVA

SESIONS DEL CONSELL GENERAL DE L'HOSPITAL MUNICIPAL

ASISTEN:

Vicepresidente, D. Josep Uñó i Cabot.

Vocales, D. Antonio Jiménez Delgado

D. Ramon Rabassedas i Colomer.

Administrador-Director, D. Joaquim Riera i Valenti.

Secretario delegado, D. Antonio Porcel Galiano.

Excusa: Dña. M.ª Dolors Godoy i Rotllens.

En la Villa de Cassà de la Selva, a cinco de noviembre, y en el local social de la Fundación Pública Hospital Municipal, se reúnen los Sres. indicados, bajo la Presidencia de D. Josep Uñó i Cabot, delegado por la Presidencia de la Fundación, Dña. M.ª Dolors Godoy i Rotllens, para presidir el acto, con la asistencia del infrascrito Secretario, al objeto de celebrar sesión ordinaria de la Comisión Permanente de la Fundación, en primera convocatoria, para la que han sido debidamente convocados.

Siendo las veintiuna horas del cinco de noviembre de mil novecientos ochenta y dos, es abierto el acto por la presidencia y se procede a tratar del siguiente orden del día.

1.- LECTURA ACTA ANTERIOR.- Es leída el acta en borrador de la sesión anterior y por unanimidad aprobada.

El Sr. Rabassedas pide que se haga una sesión de la C. Permanente cada mes, en cumplimiento del art. 19 de los Estatutos de la Fundación.

Antes de entrar en el punto núm. 2 el Sr. Uñó da amplia información a los asistentes de la visita realizada ultimamente a Barcelona, y en la que se trataron asuntos relacionados con la Fundación, acordándose por unanimidad el enterado.

2.- CONTABILIDAD, estado actual cuentas.- El Secretario-Interventor toma la palabra manifestando: Que de acuerdo con lo dispuesto en los Estatutos y según acuerdo de esta Comisión de fecha 3 de abril del presente, se ha procedido a poner la contabilidad al día para hacer la primera Acta de Arqueo en fecha 30 octubre 1982, y que habiendo una diferencia entre la existencia de dicha Acta de Arqueo y el importe total de las existencias en Cartillas y Libretas de Ahorros de la Fundación, no se ha podido realizar dicha Acta de Arqueo, ante lo cual la Comisión Permanente acuerda por unanimidad que se puntuen las Entradas y Salidas y se tenga preparada una Acta de Arqueo con fecha de 30 noviembre 1982 para que sea examinada en la próxima sesión de esta Comisión.

Asimismo manifiesta el Secretario-Interventor que hay partidas del Presupuesto Ordinario, como son personal contratado, gastos de oficina, etc., que han sido no solamente agotadas sino que se ha pagado más de la cantidad presupuestada, esto es debido a que la contabilidad no se lleva al día, se han hecho los gastos antes de hacer los correspondientes contrahidos por lo que la intervención advertir el hecho hasta después de haberse efectuado el pago, ante todo lo cual la Comisión Permanente acuerda por unanimidad que lo más urgente posible confeccione el correspondiente expediente de suplementos de crédito para dotar a las partidas que lo necesiten de la cantidad suficiente para contraer dichos pagos y los que se prevean hasta final de año;

Continua el Secretario-Interventor manifestando que en la actualidad existen cuentas a nombre de la Fundación de las cuales se puede sacar dinero con una sola firma y que este sistema no está de acuerdo con lo dispuesto por la legislación vigente, tras lo cual la Comisión Permanente acuerda por unanimidad, que para sacar dinero de las Libretas a nombre de la Fundación sean necesarias las tres firmas reglamentarias, y para sacar dinero de la cuenta corriente sea solamente necesaria la firma del Sr. Administrador-Director.

El Sr. Riera sugiere que se haga una consulta a la Generalitat sobre si hay forma legal de llevar la contabilidad de la Fundación que no sea la que determinen los Estatutos de la misma.

El Sr. Rabassedas pregunta si las Hermanas tienen en su poder fondos pertenecientes a la Fundación, contestando el Sr. Riera que sí, por lo que manifiesta su oposición a tal procedimiento por considerarlo contrario a lo que determinan los Estatutos, a lo que se adhieren los demás miembros de la Comisión, acordando por unanimidad que el Sr. Riera estudie la forma más adecuada para evitarlo.

3.- TESTAMENTO NA JOSEFA BERGADA.- El Sr. Riera da cuenta del testamento de Na Josefa Bergada, por el cual lega a la Fundación determinados bienes, la Comisión Permanente acuerda por unanimidad que se sigan haciendo las gestiones oportunas hasta dar cumplimiento a lo determinado en dicho Testamento.

4.- DISPENSARIO, CUOTAS MEDICOS Y PRACTICANTE.- El Sr. Riera da cuenta a la Comisión de los gastos que comporta el mantenimiento del Dispensario de esta Villa, intervienen los asistentes y se pone de manifiesto que ni la Fundación ni el Ayuntamiento tienen la obligación de ceder un local para que los médicos de la Seguridad Social realicen las visitas de los pacientes, ante lo cual la Comisión Permanente por unanimidad acordó comunicar a los Sres. Médicos que utilicen el Dispensario que la Fundación cede el local gratuitamente para que en él siga funcionando el Dispensario y que los gastos de mantenimiento del mismo, como son: luz, calefacción, teléfono, limpieza, etc. sean sufragados, a partir de uno del diciembre del presente año por los Sres. Médicos que lo utilizan que en este momento son: José Videgain Turégano, Francesc Sureda i Alsina, José M.ª Colls Desvilá, Luis Ruvira Durante, José Miguel Sánchez Muro, Jorge Alberto Garralda Penna, Gilda Hollenberg Pulver.

Asimismo se acordó por unanimidad manifestar al Practicante Sr. Orriols el deseo de la Fundación de que busque un local para trasladar la visita de pacientes que actualmente realiza en el Hospital y que mientras tanto pague como aportación a los gastos del mismo la cantidad de 4.000 pesetas mensuales, a partir del uno de diciembre del presente año, y haga frente a los gastos ocasionados por la compra del biombo que se compró para cubrir sus necesidades.

Y no habiendo más asuntos de que tractar, la Presidencia levantó la sesión a las veintitrés horas, de que como Secretario certifico.

PROBLEMES ECONÒMICS AL DISPENSARI MUNICIPAL?

CARTA DE LOS MÉDICOS

al Presidente de la Fundación del
Hospital Municipal de Cassà de la Selva

Los médicos de Cassà de la Selva, reunidos con fecha 16 de noviembre de 1982, habiendo recibido la notificación que ha tenido a bien remitirnos con fecha 11 del corriente, en la que se nos notifica textualmente entre otras cosas: ...."que ni la Fundación ni el Ayuntamiento tienen la obligación de ceder un local para que los médicos de la S. S. realicen las visitas de los pacientes... y que a partir del día 1 de diciembre del presente año no podrá sufragar los gastos derivados de la utilización del consultorio propiedad de esta Fundación...", pasan a exponer lo siguiente:

1.º — Resulta para todos nosotros una verdadera sorpresa que una Fundación Benéfica que cuenta con tan escasos recursos económicos, haya tenido la gentileza y la honra de hacerse cargo altruísticamente hasta la actualidad de una responsabilidad sanitaria que no le corresponde.

2.º — Expresamos nuestro más profundo y sincero agradecimiento en nombre de todos los vecinos asistidos en este Dispensario y en el nuestro propio por los gastos ocasionados.

Dios guarde a Vd. muchos años.

Cassà de la Selva a dieciseis de noviembre de 1982.

Siguen las firmas de:

José M.a Videgain Turégano. - José M.a Colls Desvilar.
Francisco Sureda Alsina. - Alberto Garralda Penna. -
José Luis Ruvira Durante. - Gilda Hollemborg Pulver.
Jose Miguel Sánchez Muro. -

FIGUERAS

pintor

C/. del Molí, 44 - CASSÀ DE LA SELVA

En la sessió de la Permanent del Consell General de l'Hospital de Cassà, celebrada el passat dia 5 de novembre, es decidí per majoria absoluta, comunicar als Metges del poble que, a partir del dia primer de desembre, l'Hospital deixava de fer-se càrrec de les despeses que ocasionava el Dispensari Municipal, acondicionat per a consultes i visites mèdiques a càrrec de la Seguretat Social.

Passada la comunicació de l'acord de la Permanent del Consell als interessats, que són l'equip de metges que tenen al seu abast el bon funcionament de la medicina a Cassà, es dirigeixen al Consell agraint l'aportació que ha fet l'esmentada Institució des de que funciona el "Dispensari Municipal", en concepte de manteniment, com és la llum, calefacció, aigua, telèfon, etc. per una quantitat anual de més de 250.000 pessetes, no cobrant res per l'arrendament, tinguent en compte que l'edifici és propietat de l'Hospital.

En un altre comunicat dels mateixos metges dirigit a l'Ajuntament, expressen la seva sorpresa de que a partir de primers de desembre les despeses de manteniment del Dispensari Municipal aniran a càrrec seu, i es neguen a acceptar el pagament de 4.000 pessetes al mes cada un.

Una cosa ha quedat molt clara —almenys l'Associació de Veïns ho veu així—, i és que el poble no pot perdre el Dispensari. S'ha de procurar que d'aquest conflicte en surtin resultats aprofitosos per als veïns, millorant si és possible tota mena de serveis, tant sanitaris com d'equipament.

Havent estat consultada l'A. V. pels metges i formant part del Consell General de l'Hospital, posat el tema a debat per ajudar a trobar una via de solució, la Junta en reunió celebrada el passat dia 29 acordà el següent:

a) Ratificar l'acord de la Permanent del Consell de l'Hospital, de no seguir pagant les despeses de manteniment del Dispensari Municipal.

b) Buscar una solució conjunta, a fi de mantenir el Dispensari obert.

c) Demanar que l'Ajuntament es defineixi del perquè del nom de "Dispensari Municipal" si no soporta les cargues.

d) Demanar als metges que considerin la seva professió tan necessària, com abnegada i altruista.

e) Buscar el diàleg entre les parts interessades: metges, Consell o el propi Ajuntament.

Essent l'última la proposta més important i havent estat acceptada per les dues parts, el proper dilluns tindrem l'oportunitat —n'estem segurs— de constatar de què els interessos generals seran els que tindran prioritat.

La Junta de l'A. V.

EL FEMINISME DE TERESA D'ÀVILA

Amb la visita del Papa ha culminat la commemoració del quart centenari de la mort de Teresa Cepeda de Ahumada, inclosa en el santoral de l'Església catòlica com Santa Teresa de Jesús.

L'esdeveniment ha promogut actes litúrgics i literaris, comentaris i estudis que no afegeixen gaire a la copiosa documentació existent sobre el personatge. Tanmateix, la figura de Teresa de Cepeda de Ahumada no s'aborda en profunditat per por a trobar-hi afinitats amb els contestataris i marginats d'avui, concretament amb les feministes i amb actituds juvenils contra el establert per lleis i tradicions, característiques dels grups radicals del nostre temps.

El nunci Segar, que fou un dels poderosos "barons" de l'Església que Teresa d'Àvila hagué d'afrontar, la titllà de "mujer inquieta y vagabunda", la qualificà de desobedient, contumaç; l'acusà d'inventar males doctrines i de sortir de clausura malgrat la prohibició del Concili de Trento i, finalment, la blasjà per lliurar-se a l'ensenyament malgrat que les dones ho tenien prohibit per Sant Pere (1).

Un enfoc modern del comportament de Teresa Cepeda de Ahumada en el seu temps i marc concrets, revelaria la seva contemporaneïtat. No fou únicament filla del seu segle (el XVI) sinó de les poques figures estelars en cada època que reuneixen elements precursors d'actituds que esdevindran majoritàries en el procés històric imprevisible.

En Teresa d'Àvila s'hi conjuminaven factors suposadament irreconciliables: parcialment jueva en temps de persecució dels jueus; progressista en un món encara medieval,

Les "tares" d'origen i de tarannà individual la convertien en blanc propici dels atacs de la Inquisició i de les intrigues del clergat i dels àulics. Finalment, el sol fet d'ésser dona en un món d'homes la situava en posicions precàries i perilloses. Ho afrontà no pas renunciant a la seva condició de dona sinó posant en acció la seva especificitat, valors morals i intel·lectuals que ni la societat d'avui li reconeix a la dona. Al luxe i al fast dels claustres i convents oficials, Teresa de Jesús oposà la senzillesa, l'austeritat, la sinceritat i la solidaritat amb els més fe-

bles. La seva obra traspuja l'humanisme del quotidià viscut en femení. "La humana feminitat de Teresa la Santa" com escriví Americo Castro que l'estudià fa seixanta anys. (2).

A una Església oficial contrària a tota reforma, oposà, la "madre fundadora" la renovació des de la fe autèntica i assumida, la confiança vers els marginats i perseguits, com Juan de la Cruz. Al lèxic metafòric i farisaic dels prelats poderosos, Teresa Cepeda de Ahumada replicà amb un llenguatge precís, assequible a la majoria i des de l'experiència pròpia. Inicià el gènere autobiogràfic quan la vida privada, el "realment viscut", era amagat pels senyors de l'Església no pas per púdics sinó en funció de les contradiccions entre doctrines virtuoses i la manera de viure-les en l'opulència i el "pecat", en un món de misèria material i de coaccions espirituals espantoses.

Valenta fou la carmelita reformadora però els homes no concebeixen aquest coratge en una femella. "La valentia viril de Santa Teresa", escriu Joan Baqué a l'AVUI del 12 de març del 1982. "Viril", segons el Fabra, "pertany al sexe masculí, a l'home fet, capaç de procrear". La cultura masculista és, encara, factor distorsionador de la veritat. Amb major motiu ho era en temps de Teresa d'Àvila. Ella mateixa n'estava "contaminada" quan escriví que les religions del seu convent reformat esdevindrien "tan varoniles que espanten a los hombres" ("CAMINO DE PERFECCIÓN"). Així acceptava el repte: cal ésser viril? doncs ho serem més que els homes. Ella era conscient del conflicte amb els rectors de l'Església i en la intimitat dels seus diàlegs amb el Senyor, li deia: "Sois justo juez y no como los jueces del mundo que —como son hijos de Adan y, en fin, todos varones— no hay virtud de mujer que no tengan por sospechosa". (CAMINO DE PERFECCIÓN).

Sospitosa per intel·ligent, per viure la fe totalment, per mostrar compassió i tolerància quan la seva Església era despietada i repressiva. Sospitosa per solidària amb les altres dones, les més humiliades i espantades, però crítica amb les princeses de Eboli i altres dames poderoses de la Cort de Felip II. Els perjudicis anti-clericals de la nostra esquerra no permeten abordar amb objectivitat i audàcia la personalitat de la carmelita reformadora entorn a la qual, s'organitzà la gran cerimònia de la confusió i de la mitificació. Tot allò que ella refutà.

Teresa PÀMIES ■

(1).— Marcelle Auclair, "La vie de sainte Thérèse d'Avila", Edit. du Seuil.

(2).— Americo Castro, "Teresa la Santa", Alianza Editorial.

■ LA CRISI A CASSÀ ■

En poc temps un nombre important de treballadors de Cassà i rodalies han vist tancar les seves empreses. Primer van ésser empreses que ocupaven pocs treballadors; aquest estiu han estat les dues empreses tèxtils més importants del poble, un altra del suro, i recentment, una altra d'aquest mateix sector. Les dues empreses del tèxtil hauran deixat a l'atur, per ara, a més de 120 treballadors; les del suro a una vintena; a aquests cal sumar-hi els joves que no troben ocupació, els treballadors de temporada, els de moltes empreses de construcció, etc. Hi ha, doncs, ja un número important de parats, i les perspectives dels mateixos a trobar feina a Cassà són més que dubtoses; amb tots els problemes, econòmics, d'inadaptació social, que això comporta.

Vivim en una situació de crisi generalitzada, les dificultats econòmiques són evidents, les de mercat també, el diner és car, els impagats augmenten, tot és una roda que fa la situació cada cop més difícil. Però també hi ha un altre problema, que és la tendència a cercar la solució més fàcil, que sol ésser la més rentable o la menys costosa, encara que no s'ajusti a la llei, i que no té en compte que moltes vegades és un greu perjudici pel treballador. En el sac de les empreses que tanquen hi ha les que han estat enfonsades per la crisi de què parlavem, però també hi ha les que han estat mal administrades, les que no són tan rentables com eren per als seus accionistes, les que liquiden una empresa per obrir-ne una altra sense càrregues d'antiguitat o seguretat social, i un llarg etcètera; hi ha en conclusió l'empresa que pateix una situació greu i la que no mereix cap compassió perquè tanca en interès propi. Estudiant alguns tancaments, també en alguna de les que ho fa a Cassà, hi descobriríem un vertader desig d'autoliquidació. No es pot evitar que faci reflexionar el fet de què una de les empreses que tanca hagi obert fàbrica en un poble veí o prometi feina a domicili; que l'altra o persones molt properes a la mateixa, sembla ésser que cerquen nou local, o que una tercera hagi aprofitat la Llei per canviar de titularitat i prescindir així del personal. La crisi pot ésser la causa última, però evidentment, hi ha altres causes.

L'atur comporta molts problemes, però em permetereu analitzar-ne un d'indubtable incidència a Cassà: el treballar a hores o sense assegurar, al suro en petits tallers, a domicili, i inclús en empreses de certa entitat, al tèxtil a domicili i també a les empreses. Què té a veure l'atur i aquest treball? Doncs té a veure, ja que l'existència de persones

en una situació econòmica difícil i amb greus problemes per a trobar feina, ofereix a qui se'n vol aprofitar, una mà d'obra en una situació límit i disposada a treballar per 150 ptes./hora i sense assegurar, amb totes les deficiències socials que això comporta. El treballador que es veu obligat a treballar sense assegurar es perjudica ell mateix i perjudica els companys, malgrat que tal vegada no ho pugui fer d'altra manera; l'empresari que el lloga actua fraudulentament contra el propi treballador, contra els empresaris que compleixen, contra l'Estat, i contra la societat en general.

Hi ha també altres qüestions a valorar, quan una empresa deixa de treballar hi ha unes situacions personals que en queden afectades, la de l'empresari que no ha pogut actuar d'altra manera, no la del que ha buscat el tancament, i en tots els casos la dels treballadors, que a més de quedar-se sense feina, en la majoria del casos veuran passar mesos fins que es podran inscriure a l'atur, més mesos per cobrar de l'atur i per cobrar la indemnització, si la cobren; més mesos, si no és un any o més, amb tota la incertesa i preocupació que això comporta. Aquí hi ha actituds empresarials molt diverses, el que fa tot el possible per ajudar i millorar la situació dels treballadors, el que permanece indiferent, el que posa dificultats i el que se'n desenten o ho ha fet tot tan malament que posa els treballadors en greus dificultats.

Ha d'arribar el dia que això trobi una solució, però hi ha quelcom que no cal esperar a què es solucioni l'economia nacional o mundial, a què el Govern prengui mesures o que el Parlament aprovi Lleis per solucionar-ho; és l'actitud dels implicats en el problema, de tots, doncs tots hi estem implicats, empresaris i treballadors, administració i administrats. Penso que cal que els empresaris valorin que a la seva empresa, junt amb el seu risc personal, el seu risc econòmic, hi ha el risc dels treballadors que tenen en la feina el seu únic mitjà de vida, que pensin que junt amb la seva important labor junt amb el seu esforç i capital, hi ha en l'empresa l'esforç dels seus treballadors i que sense el mateix l'empresa no hagués sigut, no seria possible. Cal que els treballadors valorin la importància del lloc de treball, que no es deixin trepitjar, que no violin ni deixin violar les Lleis, però que es corresponsabilitzin de la marxa de l'empresa, i cal que l'administració estigui disposada a donar un cop de mà quan calgui, sense inhibir-se dels problemes que una empresa pugui tenir plantejats, perquè d'una manera o altra sempre són problemes socials i que per tant, l'afecten.

Jordi Presas i Vidal ■

Secretari local de la Confederació Sindical dels Treballadors de Catalunya (CSTC).

*****

ESPORTS

*****

QUINA SELECCIÓ CATALANA DE FUTBOL?

Si demà mateix els bascos diguessin: "anem a fer la nostra pròpia selecció de futbol", seria en condicions de fer un equip capaç d'enfrontar-se dignament, per exemple, a Polònia, que van ser tercer i quart al passat Mundial. Si fos Catalunya la que vulgués fer un equip nacional propi, feria el ridícul.

Per fer una selecció de futbol el més important no és que Madrid doni el permís. A Madrid podrien donar el permís per caçar elefants al Maestrat i no se'n caçaria cap. No, el que cal per fer una selecció de futbol és que hi hagi futbolistes. A Catalunya no se'n fan perquè el club que podria dur a terme una tasca de promoció de nous valors, és a dir, el Barça, anteposa el futbol-espectacle, o si s'estima més, el futbol-negoci, a qualsevol altra consideració. És cert que als equips petits del Barça surten xicotets que després van fent cosetes al Celta, al Valladolid o bé a l'Alavés, però això no es crear escola sinó fer malbé jugadors.

El Barça ha triat aquesta opció per desig dels seus cent mil socis i, per tant, no se val a dir res. Mai s'aixeca cap veu dels socis blaugrana per oposar-se a l'importació de futbolistes. Al contrari, quan aquesta importació es limita a tots els clubs al prudent número de dos jugadors, al Barça se li fa la Pasqua perquè resulta que llavors en voldria tres.

Cada nou seient que s'ha fet en els darrers anys a l'estadi del Barça, és un seient que queda buit a algun camp petit del nostre país. El Camp Nou ha crescut paral·lelament a la decadència de clubs com l'Europa, el Sant Andreu, el Júpiter, el Martinenc, el Sants, l'Hospitalet, el Lleida o qualsevol altre tant entranyable com aquests.

D'altra banda, donat el seu caire d'indústria de l'espectacle, el Barça no vol córrer el risc de donar oportunitat a noiets que es vagin fent al primer equip perquè això podria restar públic a l'estadi. A més, al Barça no li fa cap falta treure un parell de jugadors a l'any. Per aquesta tasca ja estan els altres equips que es veuen obligats a vendre per anivellar la tresoreria, tant si es diuen Atlético de Madrid, com Athletic de Bilbao, Reial Societat o Saragossa. Quan algun d'aquests equips té bona mercaderia, ja sap que no li

faltarà comprador, perquè el Barça sempre té la cartera a punt, que és una manera d'estimular el mercat.

Per a defensar la creació d'una selecció catalana de futbol, sovint es posa l'exemple de les quatre federacions britàniques, Anglaterra, Escòcia, Irlanda del Nord i País de Galles, totes elles amb una selecció pròpia. A part, que un jugador gal·lès sempre serà gal·lès encara que jugui a un equip de Londres o del "soccer" nord-americà, mentre que tot el que viu i treballa al País de Galles pot ser anglès, xinès o bé alemany. Ho dic això perquè els dos o tres intents aigualits de fer seleccions catalanes a base de jugadors de fora que, eventualment, tenien contracte amb algun equip català, és un trucatge. Quasi tots, un cop acabat aquest contracte, han tornat a ser andalusos, holandesos, argentins, bascos o asturians.

Les quatre federacions britàniques ja jugaven partits internacionals vint-i-cinc anys abans de que es fundés la FIFA al 1904. Per cert que el retrògrad Joao Havelange no veu amb bons ulls això de que siguin quatre les seleccions britàniques. Segons ell, això de tenir "seleccions provincials" a la Copa del Món, és un privilegi i un agravi comparatiu pels demés. Abans de que el senyor Havelange fes la primera cagarada, ja jugaven en competicions internacionals les seleccions de països com Lätvia, Letònia, Lituània, Palestina, Bohèmia, Estònia i el Sarre.

Vull dir amb això que quan els bascos, que poden fer-ho en qualsevol moment, vulguin fer el seu propi equip nacional per tal de que entri a les principals competicions del món, no solament trobaran problemes a Madrid sinó que també els tindran amb la pròpia FIFA.

Ara mateix, ja m'agradaria veure una selecció d'Euskadi (Arkonada, Urkiaga, Goicoetxea, Alexanko, Celayeta, Alonso, Zamora, López Ufarte, Uralde, Satrustegui i Martín) jugant un Mundial. Al seu costat, aquella riota d'equip de Santamaria quedaria a l'alçada del betum.

Una mica per l'enyorança de no veure un equip català al passat Mundial, alguns mitjans informatius s'han deixat portar per l'entusiasme reivindicatiu d'una selecció catalana de futbol i no veuen que això no depèn de Madrid. O no tan sols de Madrid.

ENRIC BAÑERES ■

**Servei Tècnic
d'Ajut a la
Premsa Comarcal**

EXTRACTE D'ACTA DEL PLE MUNICIPAL

de l'Ajuntament de Cassà de la Selva

LIQUIDACIÓ COMPTES APLEC.— El Sr. Roura presenta liquidación de los ingresos y gastos efectuados con motivo de la celebración tradicional del Aplec Tardoral de la Sardana en esta villa el ppdo. mes de octubre, como Presidente de la Comisión de Festejos, cuyo resumen es el siguiente:

Ingresos	244.100 ptes.
Gastos	427.723 ptes.
Diferencia	-183.623 ptes.
Entregadas por el Ayuntamiento ...	215.299 ptes.
A reintegrar al Ayuntamiento	31.676 ptes.

El Sr. Abellí quiere hacer constar que el Aplec tendía que montar-se de otra manera, ya que cada año son mayores las dificultades de organización y este año concretamente ha habido muy poca asistencia, quizás debido al tiempo o quizás debido a otras causas como podría ser la de que este tipo de actos populares despierte cada vez menos interés en el público; el Sr. Roura puntualiza que sólo ha sido este año que se puede considerar un fracaso, ya que el año pasado la asistencia de público fue bastante numerosa.

CONSTRUCCIÓ DE POU PER A L'ABASTAMENT D'AIGÜES, COOPERACIÓ DE LA DIPUTACIÓ.— Al entrar en este tema, el Sr. Pol ruega que conste en acta que tal como ha sido presentado por la Diputación en los documentos que ha remitido al Ayuntamiento la obra de construcción de un pozo en Cassà de la Selva parece ser de iniciativa municipal, cuando en realidad no es así, ya que ha sido la Diputación la que ha ordenado su ejecución y es ella quién la hace; se adhieren todos los Sres. Concejales a estas manifestaciones. La Sra. Godoy indica que este Ayuntamiento no está de acuerdo con el punto del acuerdo de la Diputación que hace referencia a que se trata de una obra municipal, ya que es provincial, como indican los Sres. Concejales, por lo que la financiación que prevé la Diputación no es en concepto de subvención, según reza el acuerdo tomado por aquella Corporación provincial, sino en concepto de abono de la obra que por su propia cuenta se realiza, puesto que lo que tiene pedido este Ayuntamiento es que se realice el pozo de captación en término de Campllong y no aquí.

Vistas todas estas manifestaciones, el Pleno por unanimidad de los siete miembros presentes de los

trece que legalmente constituyen la Corporación acordó por unanimidad:

a) Puntualizar que el pozo para captación de agua potable a abrir en término municipal de Cassà, sito en terrenos de Can Bruno, es obra provincial y no municipal.

b) Aceptar, hecha la anterior aclaración, el importe de un millón cuatrocientas mil pesetas destinado a sufragar los gastos de apertura de un pozo de captación de agua potable en este término municipal, fijada por la Diputación en acuerdo plenario de 19 de octubre ppdo.

c) Que en virtud de lo ordenado en escrito de dicha Diputación Provincial de fecha 19 de octubre ppdo., entrado en este Registro General bajo el núm. 1710 el día 20 siguiente, este Ayuntamiento acepta por delegación expresa el encargo de adjudicar directamente la obra a la empresa Vegarada, S.A., por importe de un millón cuatrocientas treinta y una mil trescientas pesetas; y a tal efecto acuerda con el mismo quorum adjudicar directamente la citada obra a la empresa mencionada por dicha cantidad, que no supera el límite legal del diez por ciento a que se refiere la Ley 40/1981, de 28 de octubre, comprometiéndose, a su vez el Ayuntamiento, a aportar, en concepto de subvención, la diferencia que resta entre la aportación de la Diputación y el monto de adjudicación, habiendo crédito suficiente para ello en el Presupuesto de Inversiones.

e) Que en el supuesto de no llegar el sondeo a los cien metros de profundidad, se abone a la empresa adjudicataria solamente la parte proporcional del importe de adjudicación.

f) Que el pago se efectúe, previos los trámites legales, una vez que se haya recibido el importe fijado por la Diputación Provincial.

VARIS.— De Construcciones Fusté, S.A., entrado a los núms. 1651 el día 7-10-82 y 1659 el día 9-10-82, solicitando el abono de la cantidad restante por la rescisión de contratos de obras y acordó que pasen a informe jurídico.

A propuesta de la Comisión de Urbanismo, se acordó por unanimidad aprobar el presupuesto aportado por Somavi Española y fijado por el Técnico municipal en la cantidad total de 321.745 ptes. importe de las obras de *pintura reflexiva* en la C/. Marina (C/. Provincial), para completar la regulación del tránsito con los semáforos. ■

VIST PER UN FORAT

JA TEMIN SEMÀFORS!!

Creiem ha arribat el moment de felicitar el nostre Ajuntament per la instal·lació de semàfors a la carretera. Al cap de quatre anys des de la primera sol·licitud feta per l'Associació de Veïns hem de constatar la nostra satisfacció perquè creiem que la seva utilitat es fa palesa amb la seguretat i ordre que comporta la regularització del trànsit, tant de vehicles com peatonal.

Ja sabem tots que aquest projecte de col·locació de semàfors a la carretera està planejat per la seva instal·lació en dos punts diferenciats. L'Ajuntament, en el seu moment, decidí portar en dos fases l'esmentat projecte, al·legant poder comprovar la seva eficàcia. No sabem de cap poble o capital que hagi retirat cap semàfor per falta d'eficàcia, ans al contrari, doncs creiem i continuem insistint que fins que el projecte sigui complet no hi haurà seguretat suficient per a un sector que es considerat marginat i deixat de la mà de Déu. Quan temps necessitarà l'Ajuntament per comprovar l'eficàcia dels semàfors?

Som conscients de què tota obra pública comporta unes molèsties i inconvenient per a algun veí.

Suposem que s'ha estudiat per part de l'Ajuntament, tan tècnicament com socialment, la distribució dels carrils que indiquen les diferents direccions. Modestament, creiem que per 350.000 pesetes, que és el que costa la pintada de les ratlles, es podrien haver aconseguit més bons resultats. O, és que hi ha inclòs en el preu un plus per haver-les pintat el diumenge de l'Aplec?

* * *

Ara, atravessar la carretera ja no significa un risc perillós; els semàfors han portat seguretat als vianants i automobilistes.

ELS TERRENYS DE F.E.V.E.

Hem comprovat i no sense motius d'admiració i de preocupació, que els pobles veïns que un dia veieren passar el carrilet que ens portava a mercat a Girona, o a la platja, amb la seva parsimònia, han solventat ja la compra dels terrenys a F.E.V.E.

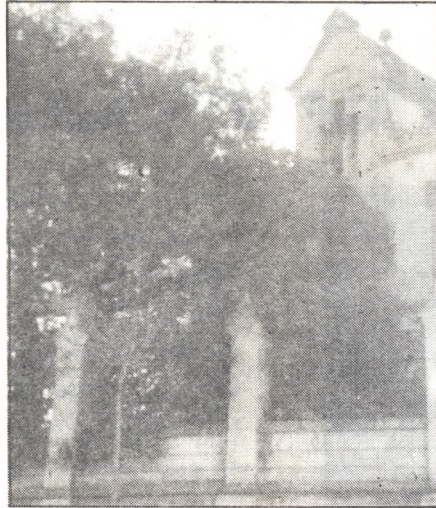
Per la Festa Major de Quart, l'Ajuntament d'aquest poble inaugurarà el seu Museu adequat a la mateixa estació del tren. Veiem com l'Ajuntament de Llagostera també s'ha fet seus els terrenys i l'edifici de l'estació. Això ens causa admiració.

En el seu dia l'Associació de Veïns, ens consta que no va ésser l'única entitat, va demanar a l'Ajuntament un canvi d'impressions sobre la instal·lació d'un camp de futbol en els terrenys de la F.E.V.E. No vam tenir resposta. S'ha construït un camp de futbol i s'ha habilitat l'edifici de l'estació per a uns W.C., que si almenys fossin oberts, podrien servir per al públic.

Ens preocupa la falta de comunicació, la manera d'iniciatives a llarg termini, la fàcil distribució del diner públic, i per últim, ens preocupa la tardança per resoldre l'adquisició dels terrenys esmentats.

* * *

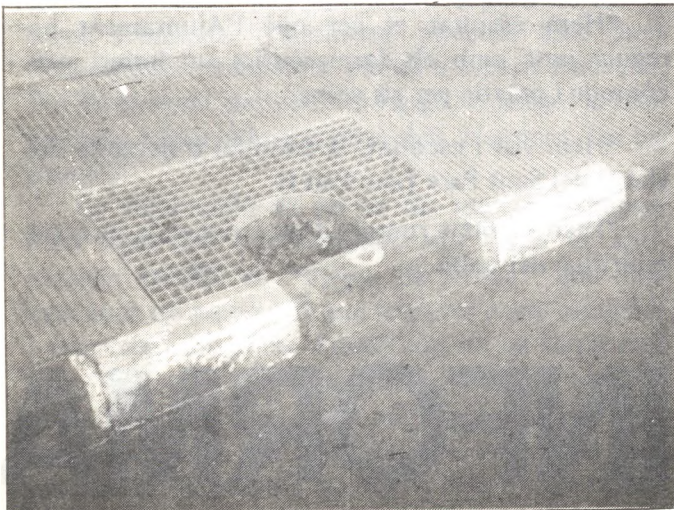
ELS ARBRES DEL CARRER AMPLE

No tenim notícia de si es va aprovar el pressupost per col·locar els arbres al carrer Ample. Quan ha costat cada arbre? Deu, vint, trenta mil pessetes, o més? Creiem que és una quantitat prou important com per intentar cuidar, i sobretot, regar les plantes. No n'hi ha pas prou de plantar-les i abandonar-les perquè es morin. Ja n'hi ha més de quatre de secs i els que queden els van apuntalant i lligant amb cordills en els balcons i canals perquè ja no s'aguanten drets, i tenen les seves branques caigudes i les fulles seques.

Els arbres del carrer Ample tenen set. Es moren. No creiem que els veïns que s'oposaren a la plantada, els alegri vreuere que al final, i també contra la seva voluntat, el carrer Ample es queda sense arbres.

Cuidem les plantes i jardins, doncs a part dels diners que costen, demostra el grau de civisme que tota comunitat hauria de tenir; i si ja no cal plantar-ne cap: ja en fem prou amb les herbes que la natura ens dóna i que són prou abundants en el nostre poble.

* * *

CAN NADAL — LA COOPERATIVA

Tots sabem el dèficit d'equipaments i de patrimoni que pateix Cassà. No tenim teatres, ni cinemes, ni cap centre per a la joventut, ni cap local propi per instal·lar l'oficina de la Policia Municipal; l'Ajuntament ha tingut d'anar a llogar certs locals per ampliar-les.

Creiem que es hora de pensar que podem fer sortir d'aquesta misèria que ens preocupa tots i que durant tants anys ningú ha inquietat, doncs, no solament no s'ha adquirit res, sinó que hem anat enrera, perdent poc a poc el que era del poble.

Can Nadal es ven. Hi ens consta que la família està disposada a entrar en negociacions amb l'Ajuntament per arribar a una entesa. No solament és la necessitat de noves instal·lacions per a serveis culturals i socials que el poble necessita, sinó que hi podem afegir també, el perill d'enderrocament; segons qui la compri, és possible que perdem una casa i uns jardins, situats en un emplaçament immillorable. Seria mal guanyada.

La Cooperativa també es ven. L'any vinent, el 1983, hagués complert els 100 anys de la seva constitució com a Cooperativa de consum. Primer es va perdre com establiment, i després com immoble, passant a mans de particulars. Un altra finca a tenir en compte, si es vol celebrar el centenari d'una obra creada pels cassanencs ara farà 100 anys.

Posats en contacte amb l'Ajuntament perquè s'iniciïn unes gestions, que esperem tinguin èxit, i que Can Nadal i la Cooperativa quedin per a sempre per a gaudi de tot un poble.

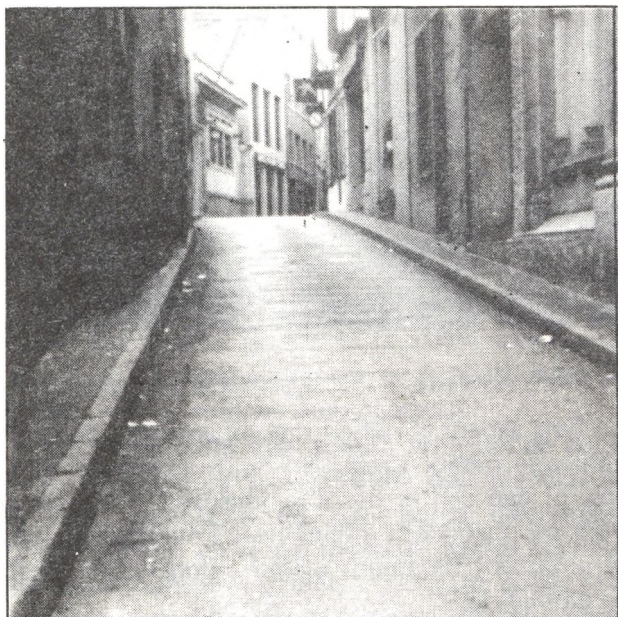
* * *

— EL GORDO DE NAVIDAD —

48065

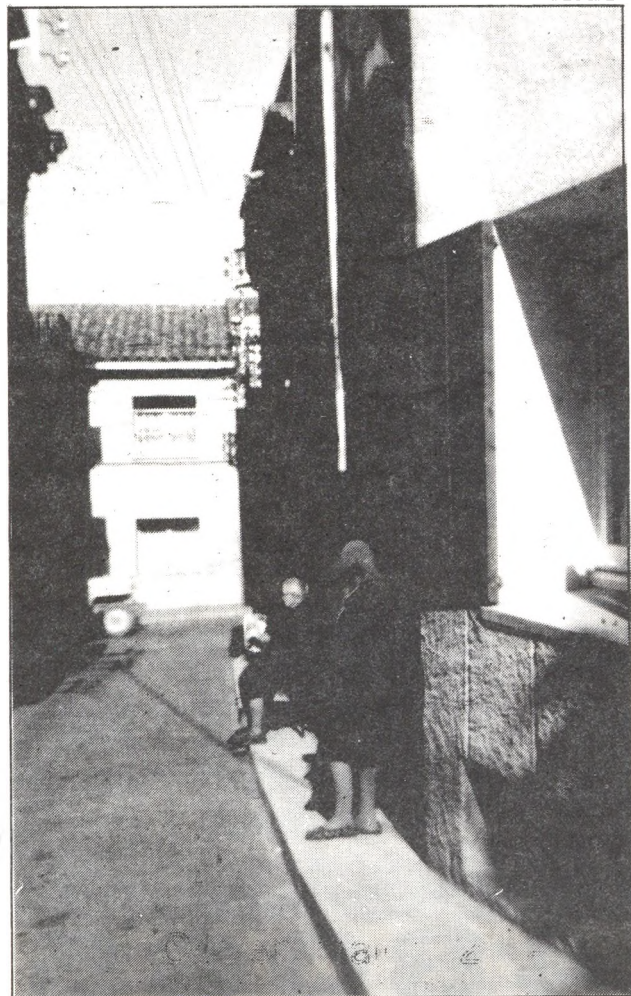
... es podrà cobrar a la caixa

L'ASSOCIACIÓ

ABANS

ARA

CARRER DE LA MEL

Per fi! Encara que sigui una obra d'una mica "d'estar per casa", ja que és una voravia tota de "porland" en comptes de les que hi ha en tots els carrers del poble, la qüestió és que ara almenys s'hi pot passar sense perill que els cotxes té se n'emportin. Val més poc que no pas res.

D'AGUT PASSA A GREU

Cassà de la Selva canvia, oficialment, l'accent

L'Ajuntament de Cassà va decidir, en sessió del Ple Municipal, modificar l'accent agut que a l'ortografia castellana figura en el nom oficial de la vila, pel greu que li correspon en la nostra llengua catalana.

HEM VIST, HEM ESCOLTAT...

*Hem vist, amb molta satisfacció, el bon aspecte del cementiri; ben cuidat, net.

*Hem vist moltes cases del poble tancades, algunes d'elles en molt mal estat, nius de rates i deixalles.

*Hem escoltat, que Cassà s'ha posat en pocs dies com a capdavanter de l'atur; es parla d'un 20 o un 25 per 100 de parats.

*Hem escoltat, que el Col·legi Nacional ha adquirit una "computadora" per recollir dades d'administració i personals d'alumnes i pares. És que del col·legi no surten administratius? És que els mestres i psicòlegs han passat a segon terme?

*Hem escoltat el per què l'Ajuntament no regula junt amb els farmacèutics un horari més còmode i pràctic per als veïns?

*Hem vist i escoltat, la triomfal trajectòria del viatge del Sant Pare Joan Pau II.

*Hem escoltat rumors d'un canvi en la direcció espiritual del poble.

INFORMA

BENEÏDA VERGE D'ÀFRICA

Temps era temps, el diari barceloní "La Publicitat" organitzava excursions estivals i dominicals, que ofería als lectors i subscriptors a uns preus autènticament assequibles. En aquella època encara no s'estilaven els viatges en autocar que tant s'han popularitzat més tard, ni molt menys els desplaçaments tumultuosos aeris. La modalitat predilecta de "La Publicitat" era la navegació marítima, a escala raonable, sense rampells forassenyats. Hom sortia del port de Barcelona a hores sensates, després de les primeres misses matinals, i els petits vaixells llogats empraven audaciosos creuers cap a Tossa, o a Blanes, o a Roses o —quan de debó hom llançava la casa per la finestra— fins a Cadaqués o al Port de la Selva. Hom dinava en un restaurant del poble programat (que devia esperar tots els passatgers però s'avenia, a tot estirar, amb una tercera part del total) i en acabar l'àpat, la gent s'embarcava i retornava a casa.

Deu ser per culpa del retrocés que ha sofert la nostra condició de poble mariner, però els viatges de "La Publicitat" eren molt més atractius en els anuncis que no pas en la realitat. La gent, lamentablement desavesada a navegar, es marejava copiosament. La intenció del diari, de fer que els lectors esdevinguessin amics entre ells, s'esvaïa en uns tous comentaris que de cap manera no afermaven amistats eternes. Que un cavaller en estat quasi cadavèric et confessés que "estava com una sopa" o que una dama, atractívolament vestida amb lluminosa cretona estampada, t'esquitxés en una traïdora perbocada, no semblaven pas els esquers adequats de cara a una profitosa relació futura.

Hi vaig anar diverses vegades, com a redactor del diari, però havia d'escriure unes ressenyes completament innòcues, en les quals amagava perfidiosament la veritat a base de silenciar-la, almenys en els seus aspectes més dramàtics. Segons les meves breus cròniques d'aleshores, aquelles eren unes bonacenes excursions, plenes d'esperit fraternal. Tot havia estat perfecte: el viatge, el temps, la convivència, l'àpat, l'hospitalitat dels mariners. Tot esplèndid!

La sublimació va ser el dia que, en comptes d'un *vaporetto* convencional, van llogar un antiquíssim vaixell, el "Virgen de Àfrica", que duia més anys de navegació que totes les hosts catalanes i genoveses aplegades. Aquell cop era un viatge més llarg: Ciutat de Mallorca, anada i tornada, amb estança d'una nit a un hotel de Ciutat. Cal que digui que les sortides que organitzava el meu diari cada cop havien de guanyar gairebé la totalitat de clients

nous; escassejaven els reincidents. Potser jo mateix, amb els meus idíl·lics relats, ajudava a aconseguir-ne!

I aquell diumenge —l'endemà, dilluns, també era festa— el "Virgen de Àfrica" es va omplir amb una multitud esportivament engalanada. Abundaven els vestits estivals de les senyores i gairebé tots els homes duïen roba clara i, moltíssims, barret de palla, símbol jovial que ningú no menystenia. Era un aplec vaporós i patriòtic, bellament disposat a gaudir de la catalanitat de les Illes i en plena premonició de la idea dels Països. Recordo que algun senyor, posseïdor d'un vague sentiment de llop de mar, duïa gorra de mariner. Potser caldria dir que, llevat d'això, no hi havia cap mena de procacitat d'indumentària. Encara no existien els *shorts* ni els *bermudes* i els escots de les dames eren enormement púdics i discrets.

Un company periodista —d'un altre diari, invitat pel nostre— duïa una audaciosa samarreta de pescador i una mena de capell com d'anunci de l'*Emulsió Scott*. Encara no havien completat la maniobra d'embarcament del passatge i l'home, instal·lat a la menuda coberta de proa, ja havia adoptat aires d'almirall. Es va treure de la butxaca dels pantalons una capseta rodona i en va pinçar una pastilla de color de rosa. Em va dir:

—En vols una? Són infal·libles contra el mareig.

—No gràcies. Mai no em marejo.

—Què prens, tu?

—No res.

Ja vaig flairar que no em creia; el delatava la seva mirada escèptica. Quan amb prou feines sortíem del port ja es va posar a vomitar. El primer que va treure —ho vaig veure sense gens de ganes— va ser, sencera, la píndola de color de rosa, barrejada amb un suquet que no vaig voler escatir què era.

Semblava un acord unànime: tothom gitava. Els pocs que no ho fèiem anàvem repenjats a les baranes, els ulls clavats al mar, distraïent-nos amb el vol de les gavines dels dolorosos ais i uis. Però més endavant vam haver de mirar a l'interior: de la xemeneia del "Virgen de Àfrica" sortia un suc negre i espès, com quitrà, que va esquitxar tots els nautes. Quina destrossa de roba estiuenca, beneïda Santa Verge d'Àfrica! Tothom es va haver d'arraular al menjador del vaixell, horrible banc per a canviar pessetes enquitranades.

Quinze o vint intrèpids vam desembarcar a Ciutat de Mallorca completament tenyits de negre, delicat homenatge a la santa patrona africana.

Els cops de sabre a Catalunya

Des del 1814 en que Ferran VII va suprimir la Constitució del 1812, a instàncies d'Elio, Capità General de València, fins el 23 de febrer del 1981, en què Milans del Bosch va intentar des de la mateixa Capitania abolir la Constitució del 1978, s'han donat uns 60 cops de sabre, (1) sis dels quals es varen produir a Catalunya, que a més a més varen tenir com a protagonistes a militars catalans com Llauder i Comin, Prim i Prats, Milans del Bosch (els dos primers de la saga), Fontcuberta i Vila, Bellès, etc...

1817 a Caldes d'Estrac (Caldetes)

En acabar la guerra del Francès, Ferran VII va tornar de França i va abolir la Constitució del 1812, la primera que havia tingut Espanya. La reacció dels antics guerrillers no es va fer esperar. Mina, antic camperol, que havia arribat a general de Divisió es va aixecar a Pamplona; després ho va fer Porlier a Galícia i en tercer lloc Lacy de Caldes d'Estrac. Lluís de Lacy, militar d'origen irlandès, havia estat Capità General de Catalunya durant la guerra del Francès, però amb el absolutisme se l'havia privat de mando i vivia a la seva casa de Caldes d'Estrac. Es va posar d'acord amb l'antic cap dels guerrillers del Maresme, Francesc Milans del Bosch, nascut a Sant Viceç de Llavaneres i primer de la famosa saga. Van fracasar en l'intent de proclamar la Constitució i foren perseguits pel general Manuel Llauder. Milans aconseguí embarcar a Blanes i fugir a Gibraltar. Lacy va ser pres, i tement les autoritats un avalot popular, va ser traslladat al castell de Bellver (Mallorca) on va ser fusellat.

1834 a Barcelona

Han passat 17 anys. Manuel Llauder i Comin és ara Capità General de Catalunya. És el primer català que ocupa aquest càrrec (havia nascut a Argentona) i això li donà certa popularitat. No és un liberal (estigué contra Lacy i Milans) però tampoc és un ultra i desitja una obertura política... Ferran VII ha mort i el poble desitja llibertat... és a punt de començar una transició, que en molts aspectes anticiparà la que ja hem viscut a la mort d'En Franco. Aleshores Llauder fa una de les primeres "presiones de cúpula" o "golpes blandos" que recorden la Història d'Espanya i escriu una carta a la Regent Maria Cristina, vídua de Ferran VII demanant-li el que avui diríem una "apertura política", que començà amb l'Estatut Real del 1834. Certament

era solament una "carta otorgada" que no satisfieia als liberals, però amb ella començà el desglaçament.

1843 a Reus

El general Prim va ser, com és sabut, el prototipus de militar liberal del segle XIX. En 1843 es va rebel·lar a Reus, d'on era fill, junt amb Llorenç Milans del Bosch, fill del abans esmentat guerriller del mateix cognom, perquè es proclamés major d'edat a Isabel II i s'apartés de la regència al general Espartero, en un moment en què el vell general liberal s'anava dretant, i ho va aconseguir. Paradoxalment, un quart de segle després, també aconseguí que s'enderroqués Isabel II, quant havia comprovat fins al sadollament, que ella mai no deixaria governar l'esquerra, fos quin fos el resultat de les eleccions. En aquest cas el pronunciament no s'inicià a Catalunya, sinó a Cadis, i va tenir la batalla decisiva en el Pont d'Alcolea, però Catalunya s'incluí entusiasta a aquest pronunciament, que en el seu temps fou reconegut com la Revolució "Gloriosa" del 1868.

1883 en La Seu i 1884 a Santa Coloma de Farners

En 1874 Martínez Campos va restablir la monarquia mitjançant un altre cop d'Estat. Davant d'aquest fet els homes del Partit Progresista que havia dirigit Prim es dividiren, i els més radicals, encapçalats per Ruiz Zorrilla, es negaren a acceptar el nou ordre. Alguns dels militars que seguien a Prim, es quedaren amb Ruiz Zorrilla i els més joves varen crear una societat secreta que es va dir l'Associació Republicano Militar, que organitzà tres pronunciaments, dels quals dos foren a Catalunya. El primer fou en 1883: Es varen rebel·lar Badajoz, Santo Domingo de la Calzada i La Seu d'Urgell. El cop fracassà. El cap dels rebels de Santo Domingo va morir en l'acció i els de Badajoz i La Seu van poder passar les respectives fronteres de Portugal i França. Però el cap dels rebels a La Seu, comandant Francesc Fontcuberta i Vila, el Govern francès, en lloc de concedir-li asil polític, el tancà en la ciutatella de Perpinyà i després a Besançon, d'on al final aconseguí fugir. A l'any següent es rebel·laren amb els soldats d'un dipòsit (espècie de Caixa de Reclutes) de Santa Coloma de Farners el comandant Ferrández de la Plata i el tinent Bellès. Varen fracassar, foren jutjats i condemnats a mort. Tota Catalunya, des del bisbe de Barcelona fins l'Ateneu Obreu, demanaren clemència per ells. Des de París

(Acaba a la pàg següent)

Ministerio de Sanidad y Seguridad Social
 Organización Nacional de Ciegos
 Delegación Provincial de Barcelona
ESCUELA DE TELEFONÍA
 Calabria, 66-67 - Teléfono 325.92.00
 Barcelona-15

A TOTS ELS EMPRESARIS I ESTAMENTS OFICIALS

Una de les problemàtiques que el cec ha tingut sempre plantejada damunt la taula, ha estat la seva integració dins del món en que es mou. Aquesta integració pot ésser de tipus docent, laboral, social, etc., etc.

En els temps en els que les persones amb deficiències visuals estaven totalment marginades de la societat, les seves fonts d'ingressos rejaven tan sols per dos ben minçats dolls: un, el subministrat pel producte de l'almoïna, l'altre, el produït pels beneficis que reportava l'exercici com a intèrprets de qualsevol instrument musical. D'aquí la relació entre cec i músic que ja avui es va esbaint de mica en mica...

Una de les professions que des de fa anys, els cecs descobriren que podien portar a cap amb la mateixa eficàcia que qualsevol altre persona, fou la de TELEFONISTA, això ho prova que durant els anys de la Segona República es col·locara algun cec com a telefonista en Entitat Oficial. També el Sindicat de Cecs de Catalunya, creat el juny del 1934, incorporava entre el seu personal a un telefonista cec.

Posteriorment i amb la creació de l'O.N.C.E., les places d'aquesta professió que es produïren dins l'Entitat, foren cobertes per persones no vidents. Molt aviat començava la lluita per poder-se col·locar invidents a l'empresa privada i sobretot en els Centres Oficials, lluita que donava els seus fruits, encara que molt minçats. Era necessari que el cec es preparés exhaustivament per poder entrar en el camp competitiu, procurant fer-ho millor que qualsevol dels seus competidors. Això la Caixa de Barcelona ho entengué molt clarament i posà en marxa en el Cap i Casal de Catalunya, una Escola de Telefonia en la qual hi han passat un nombre molt important dels que actualment ocupen llocs de treball, tant a l'empresa pública com privada.

Des de tres anys ençà, l'O.N.C.E. creié convenient instal·lar també a Barcelona una Escola per poder preparar als cecs, no ja de Catalunya, sinó de qualsevol lloc del territori de l'Estat espanyol, Escola que mai volgué competir amb la de la Caixa, sinó que ambdues recorrerien el camí de poder preparar i col·locar cecs en llocs de treball, tot integrar-los dins la societat que els envolta.

Com ja hem dit, la tasca és dura, però podem estar satisfets que els resultats són força positius.

Volem fer des d'aquí una crida als empresaris i també als Estaments Oficials, perquè coneguin les nostres escoles i procurin donar feina a aquestes persones, que si bé acompliran una obligació social, donaran sortida a uns homes i dones que esperen poder-se realitzar plenament en la vida igual que qualsevol altre ciutadà.

**ESCOLA DE TELEFONIA DE
 L'O.N.C.E. A BARCELONA ■**

(Ve de la pàg. anterior)

Els Cops de Sabre a Catalunya

arribà una carta de Víctor Hugo. No hi valgué. Foren afusellats. Quant l'escamot d'execució tornà a Girona, trobà una ciutat buida i amb els balcons plens de crespons negres. Anys després, Girona aixecà un monument a aquells dos màrtirs de la llibertat, i cada any en la data de la seva mort es feia allí un acte polític, fins que el 1939 fou enderrocat el monument.

1923 de nou a Capitania

El 13 de setembre del 1923, dos dies després de la Diada de Catalunya, Primo de Rivera, Capità General de Catalunya, va lliurar un cop d'Estat que acabà amb quasi un segle de monarquia parlamentària per imposar la dictadura militar. Això és de

tots sabut. El que no ho és tant és que els catalanistes de dretes, la Lliga de Cambò, donaren el seu suport inicial a la Dictadura. Certament, el suport no durà molt, perquè Primo de Rivera, en tenir que elegir entre les exigències dels seus companys centralistes i els de la Lliga, optà per aquells i no dugué a terme les promeses fetes als de la Lliga. Però això no eximeix a la Lliga de responsabilitat, puix que el polític té que ser capaç de preveure el futur. ■

JULI BUSQUETS

(1).— L'interessat en aquest tema, pot llegir el meu llibre: *Pronunciamientos y golpes de Estado en España*. Planeta. Barcelona, 1982

**Servei Tècnic
 d'Ajut a la
 Premsa Comarcal**

EL FANTASMA DE L'ATUR

Quan deu anys enrera el poble de Cassà prosperava, econòmicament i socialment, amb la creació de nous llocs de treball, principalment per a les noies del poble, instal·lant en el terme de Cassà dues fàbriques de confecció, qui es podria pensar que la seva activitat quedaria tallada bruscamment en plena campanya, quedant sense feia moltes treballadores que forçosament engruixiran la tremenda llista de parats a Cassà i arreu del país.

No es podia fer res per evitar tan desastrosa situació? Més de 300 homes i dones han quedat al carrer; crítica situació per a moltes famílies que aportaven uns diners complementaris, sinó un jornal sencer.

I el poble sense enterar-se'n: en passa d'aquestes "ninyeries"?

Forçosament l'economia quedarà greument afectada si no hi ha treball, l'única riquesa del treballador.

Quans parats hi ha a Cassà? Seria interessant que l'Ajuntament, que és el govern del poble, prengués consciència de tan greu problema i informés públicament de la situació en què es troba l'actual incertesa econòmica i social del nostre poble.

biblioteca de
"la Caixa"

noves adquisicions

Wolfel, U.	30 historias de Tía Mila
Vincent, G.	En Cèsar i l'Ernestina perden Gedeó
Carrol, L.	Alícia en terra de meravelles
Sotto, A.	La telepatia
Generalitat	El llibre blanc de l'energia a Catalunya
Fuchs, W. R.	El libro de la física moderna
Mas, Ll.	El teixit i el tapís a l'escola
Reit, S.	Velas, raíces y alas
Riba, C.	Antologia poètica
Esponcedra, J. de	Poesías
Gibran, K.	Els contes de Kahlil Gibran
Darwin, Ch. R.	Autobiografia
Tuñon de Lara	Historia de España
Països	Països del món
Gran	Gran geografia comarcal de Catalunya

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

OBRA CULTURAL
DE LA CAIXA DE PENSIONS
PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS

ESTABLIMENTS I COMERÇOS
COL·LABORADORS EN LA
CAMPANYA "COMPREM A CASSÀ"

JORDI FRIGOLA

Lampisteria i Electrodomèstics
C/. Raval, 51 - Cassà

JOAN DAUSÀ XIBERTA

Sastreria i Confeccions
Plaça de la Coma, 24 - Cassà

PUIG - MIAS

Electrodomèstics
C/. Xavier Carbo, 37 - Cassà

GENER-CASADEVALL, S. A.

Instal·lacions Elèctriques i Fontaneria
C/. Major, 17 - Cassà

CAMISERIA

Concepció Esteva de Planas
Plaça de la Coma, 16 - Cassà

JARDINERIA LLUÍS PAGÈS

C/. Enric Coris, 29 - Cassà

DROGUERIA SOLER

C/. Catalunya, 30

JOGUINES MARIONA

C/. del Molí, 25 - Cassà

FERRETERIA VIÑAS

C/. d'Avall, 2 - Cassà

FOTOGRAFIA SERRANO

C/. Raval, 52 - Cassà

FIGUERAS - Pintor

C/. Molí, 44

JORDI SALVADÓ

Electrodomèstics - Ràdio - TV.
Carrer Mesures, 1 - Cassà

L'ESTEL CLAR

Objectes regal
C/. del Molí, 17 - Cassà

FERRER

Articles viatge i esport
Pujada Pont de Pedra, 2 - Girona

CALÇATS MIR

C/. Germà Agustí, 8

MARIA TERESA

Merceria
C/. Barraquetes, 16 - Cassà

BOSCH - TORT

Joieria i Relotgeria
C/. Abaix, 31 - Cassà

AMADEU AGUSTÍ

Optica
Rambla Verdaguer 8 - Girona

“EL PARLAMENT DE CATALUNYA”

Les publicacions del Parlament de Catalunya acaben d'editar el llibre titulat El Parlament de Catalunya, referent a la història i el funcionament de la nostra institució parlamentària. Es tracta d'una obra de 120 pàgines en paper couché mat, amb 82 il·lustracions a tot color i 22 il·lustracions en blanc i negre, i relligada en tela estampada, amb una foto de la façana del Palau del Parlament encastada a la tapa.

L'obra conté un prefaci del M.H. Sr. President del Parlament i es divideix en tres parts. La primera, deguda a la ploma del Senador i historiador Jaume Sobrequés i Callicó, es titula “La Institució parlamentària en la història de Catalunya” i tracta de l'origen de les Corts Catalanes, de la seva majoria d'edat el segle XIII, del seu funcionament, de l'època d'or, del seu paper en la crisi i el redreçament polític del segle XV, de la seva decadència els segles XVI i XVII i de la supressió per l'ocupació borbònica del XVIII. Aquesta part és il·lustrada amb diverses reproduccions de riques miniatures de manuscrits medievals (còdex dels Usatges de Barcelona, incunable de Constitucions, etc.)

La segona part es titula “El Palau del Parlament” i és original de Francesc Vives, crític i historiador de l'art, director de la Fundació Miró i ex-Diputat al Parlament de Catalunya. Conté moltes dades inèdites o molt poc divulgades sobre la història de la construcció de la Ciutadella, una de les peces bàsiques de la repressió política damunt Barcelona, així com dades esfereïdores d'aquesta repressió que durà un segle i mig; explica també com l'edifici de l'arsenal, conservat després de l'enderrocament de la Ciutadella el 1869, fou convertit en Palau Reial el 1889, sota la direcció de Pere Falqués, com fou habilitat després com a museu l'any 1900 i finalment com fou adaptat per a Palau del Parlament l'any 1932, sota la direcció de l'arquitecte Goday i del decorador Santiago Marco. Acompanyen el text il·lustracions que reproduïen plans, maquetes, gravats d'època i pintures referents a l'antiga Ciutadella, i a la repressió absolutista, així com fotos d'exterior i d'interiors de l'actual Palau del Parlament (vestíbuls, sales i salons, saló de sessions, sostres, etc.) realitzades pel fotògraf Francesc Català i Roca i expressament per a aquesta edició.

La tercera part es titula “El Parlament de Catalunya” i és obra d'Ismael E. Pitarch, professor de Dret Polític a la Universitat Autònoma de Barcelona, especialista en dret parlamentari, autor de diversos llibres sobre el Parlament de Catalunya, que actualment exerceix el càrrec d'Oficial Major del Parlament. Consta de quatre apartats: el primer tracta del Parlament de la Generalitat restaurada, és a dir, del període 1932-1939, de la composició

d'aquell Parlament, dels esdeveniments històrics més importants que visqué i de les funcions legislativa i de control que exercí, amb un quadre que enclou les principals lleis que aprovà i un altre que enclou el text del parlament que el President Macià adreçà a la Cambra en la sessió constitutiva del dia 6 de desembre del 1932; acompanyen també aquest apartat reproduccions de fotos històriques relatives a aquells esdeveniments, així com dels Presidents Macià, Companys i Casanovas.

El segon apartat és una recapitulació dels recents esdeveniments del Parlament de la Generalitat restablerta, és a dir, del període iniciat el 29 de setembre del 1977 amb el decret-lle de restabliment de la Generalitat de Catalunya i el consegüent retorn del President Tarradellas i acaba fent una breu anàlisi de les eleccions al Parlament del 20 de març del 1980, de la sociologia dels Diputats elegits i de la constitució del Parlament el 10 d'abril del 1980. Aquest apartat és acompanyat també d'algunes fotos històriques del període, així com de les fotos dels Presidents Tarradellas, Pujol i Barrera i d'una seqüència fotogràfica de l'elecció del President Pujol, que serveix alhora per a il·lustrar, a través d'un peu molt detallat, com s'elegeix un President de la Generalitat.

El tercer apartat sistematitza els principals conceptes referents a la naturalesa i la funció de l'actual Parlament de Catalunya, les seves característiques com a institució, l'elecció del Parlament i els Diputats, les funcions i les competències legislatives del Parlament, les funcions de creació, control i impuls de l'acció política i de govern, la funció electiva i la funció integrativa i solidària envers les altres institucions representatives de l'Estat. Va il·lustrat amb un pla de l'hemicicle on apareix amb diferents colors la distribució dels escons parlamentaris entre els diversos Grups i, costat per costat, una foto del mateix hemicicle amb els escons ocupats pels respectius titulars; també acompanyen aquest apartat diversos quadres on es reflecteixen amb claredat les matèries sobre les quals el Parlament té una o altra forma de competència legislativa.

En resum, es tracta d'un llibre que entra pels ulls gràcies a la profusió d'il·lustracions amb els corresponents peus i a l'encertat disseny gràfic de Jordi Fornas; només seguint aquest aparell il·lustratiu és possible de tenir una idea dels aspectes principals de la història i de la realitat actual de la institució parlamentària a Catalunya; història i realitat que els textos de Sobrequés, Vicens i Pitarch resumeixen per primera vegada i que, com diu el President Barrera en el seu prefaci, “formen part totes elles dels elements bàsics que expliquen i condicionen la complexa realitat de la Catalunya actual”.

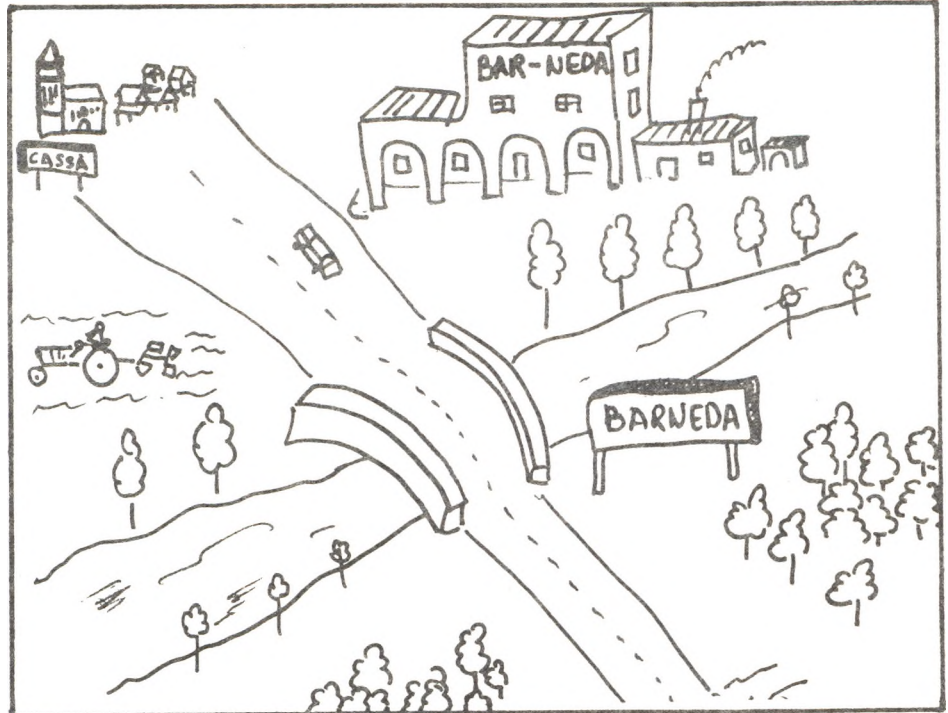
Antonio
Alvarez-Solís

Voz

HE recorrido con mucha atención la muestra conmemorativa de actividades que expone en las Atarazanas la Federación de Asociaciones de Vecinos de Barcelona. Una larga serie de paneles explican una batalla larga y dura para controlar al menos una parte del destino barcelonés frente a las torpezas, imposiciones y rapiñas de la época dictatorial. Las asociaciones de vecinos constituyen un poder popular que, fuera más amplio o más modesto, nadie ponía en duda enfáticamente. Se creía entonces por las fuerzas políticas de la izquierda que aquellas asociaciones expresaban una sustancia popular a la que había que tratar con respeto y admiración.

¿Dónde ha ido a parar ahora todo eso? Por lo visto no se considera ya necesario que el pueblo perviva en esas expresiones directas y aún son adjetivadas como cosa menuda y sin importancia. Las asociaciones de vecinos tratan de supervivir entre la indiferencia de aquellos que marmaron fuerza política de su ubre y la aversión de las clases conservadoras que administran los poderes.

De la exposición de las Atarazanas salí convencido de que vuelve a ser hora de la calle. El tiempo exige esa voz.

Fa uns anys, el BAR agafà el nom de la Riera VERNEDA convenient modificat per a la seva finalitat; ara, la riera agafa el del Bar sense modificar. Confiem que els responsables, començant per l'Ajuntament, s'espavilin per arreglar-ho aviat, sense tants d'embolics i polèmiques com les del nom de Cassà.

-ELECCIONS SINDICALS-

PEL TREBALL I EL MILLORAMENT DE LES RELACIONS LABORALS

- *Perquè la crisi no la paguem únicament els treballadors.
- *Perquè els treballadors necessitem una organització sindical per defensar els nostres interessos.

**ÉS NECESSARI QUE ESCOLLIM UN
COMITÈ A CADA EMPRESA**

- *Perquè volem decidir les coses per nosaltres mateixos, no pas que quatre il·luminats ens ho decideixin tot (i malament) des de Madrid.

**CAL QUE ENS PRESTEM CANDIDATS
I VOTEM LA C.S.T.C.**

C.S.T.C. "LA CONFEDERACIÓ"

CONFEDERACIÓ SINDICAL DELS
TREBALLADORS DE CATALUNYA

PER UN SINDICALISME
DELS TREBALLADORS I
PER ALS TREBALLADORS

C.S.T.C. a:
Girona - c/. Albareda, 12 ent. 1.º
Olot - c/. Vilanova, 8, baixos
Cassà de la Selva - c/. Sud, 28

■ ■ ULTIMOS ACUERDOS MUNICIPALES ■ ■

Extracto de la Sesión ordinaria del Pleno Municipal celebrado el día 26 de noviembre de 1982.

TERRENOS F.E.V.E. — Se dio cuenta del escrito entrado al núm. 1799, el 8-11-82, por el que la dirección de FEVE da cuenta de valoración efectuada por los servicios correspondientes de la Delegación de Hacienda, sección Patrimonio del Estado, fijando la cantidad de seis millones ochocientas sesenta y cinco mil setenta pesetas el importe de los bienes inmuebles del clausurado ferrocarril de Sant Felui de Guíxols-Gerona, comprendidos en el término municipal de Cassà de la Selva, que se pretenden enajenar directamente a este Ayuntamiento. Discutido ampliamente el tema por el Consistorio, se acordó por unanimidad:

a) Aceptar esta valoración, fijando en la citada cantidad de 6.865.070 ptas. el importe de los terrenos y edificios comprendidos en el término municipal de Cassà de la Selva, pertenecientes al clausurado ferrocarril de Sant Felui de Guíxols-Gerona, en el expediente que se está tramitando para la enajenación directa a este Ayuntamiento.

b) Renunciar expresamente a la previa inscripción de dichos bienes citados en el Registro de la Propiedad a nombre de FEVE, circunstancia que se hará conditar en la escritura de compra-venta.

c) Facultar tan ampliamente como en Derecho sea menester a la Sra. Alcalde D.ª M.ª Dolores Godoy Rotllens, para que en nombre y representación del Ayuntamiento pueda comparecer en el acto de la compra-venta y signar cuantos documentos sean precisos al buen fin indicado.

NOMBRE DE CASSÀ DE LA SELVA.— Toma la palabra la Sra. Alcalde para indicar que en virtud de la ley 12/1982, de 8 octubre, publicada en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya del día 20, se regula el procedimiento para el cambio de nombre de los Municipios de Catalunya. Sigue diciendo que no se trata de cambiar el nombre del municipio de Cassà de la Selva, sino de hacer patente que la voluntad de la villa es la ya reiteradamente manifestada de que se le respete la grafía tradicional y gramaticalmente correcta en SS, por lo que el Municipio no admitirá ninguna otra forma de escritura ni modificación de ningún género a la indicada grafía tradicional. Los señores concejales abundan todos ellos en la misma opinión y, debatido suficientemente el asunto, acordaron por unanimidad, y por tanto con el quorum legal del art. 2 de la misma Ley, por haber votado a favor la totalidad de los siete miembros presentes de los trece que legalmente constituyen el Consistorio, lo siguiente:

a) Fijar y reiterar nuevamente la grafía correcta de Cassà de la Selva en la forma indicada, es decir con SS y con acento grave (`) en la última sílaba.

b) Acogerse a lo dispuesto en el art. 3 de la misma Ley, y previa exposición al público por término de un mes, a que se refiere el art. 2, sea sometido a este Pleno para aprobación definitiva, si corresponde, y remitido luego a la Generalitat a los efectos previstos en la misma Ley, abogando por que la grafía indicada sea la única y oficial de esta villa, sin interferencia de ninguna otra.

PABELLON DE DEPORTES. — La Sra. Alcalde y el Sr. Roura exponen seguidamente los acuerdos a que han llegado con la entidad FOMENTO DEPORTIVO CASSANENSE para el mejor aprovechamiento de las instalaciones deportivas municipales y para hacer viable la inversión necesaria para construir un gran pabellón polideportivo, indicando que las inversiones correrían a cargo del Municipio hasta quince millones, de la citada Entidad deportiva hasta diez millones, y de la Generalitat en otros veinticinco millones, y que, habiendo aceptado la propuesta de la Generalitat, que ya ha indicado la concesión de veinticinco millones en concepto de subvención a fondo perdido, era conveniente estudiar la forma adecuada para hacer realidad el proyecto, para lo cual era preciso fijar previamente la forma de colaboración entre el Ayuntamiento y la entidad Fomento Deportivo, a la vista de que el Ayuntamiento, por sí solo, no podría efectuar la inversión equivalente a la suma de ambas entidades. Sometido el tema a debate, y propuesta por la Alcaldía la forma de arriendo de las instalaciones deportivas a la citada Entidad, con lo que a la vez se legalizaría la situación de hecho en que la misma se encuentra con respecto al Municipio, indicando que ya la Entidad Deportiva mencionada había manifestado su previa aceptación a esta forma de colaboración, se acordó por la unanimidad de los siete miembros de hecho de los trece que legalmente constituyen la Corporación:

a) Fijar la forma de arrendamiento de las instalaciones deportivas municipales como la más adecuada a la colaboración que se pretende y a la legalización de la situación de hecho que actualmente existe.

b) Iniciar los trámites reglamentarios, no obstante lo indicado anteriormente, para que el arriendo se efectúe a favor de quien resulte adjudicatario a la oportuna subasta pública, que se convocará de conformidad con lo especificado en el art. 76 y ss. del Reglamento de Bienes, para

(Acaba a la pàg següent

Els 75 anys de «La Nacionalitat Catalana»

El dia 20 de maig de l'any passat s'acomplí el setanta-cinquè aniversari de la publicació d'una de les obres fonamentals del pensament catalanista: **La Nacionalitat Catalana**, d'Enric Prat de la Riba. Era un llibret d'una mica més d'un centenar de pàgines, el primer volum de la flamant «Biblioteca Popular» que dirigia Josep Pijoan, i en pocs anys arribaria a ser «el llibre de capçalera dels catalans», com deia Eugeni d'Ors. El llibre és una fita de la bibliografia catalana, encara que la seva gènesi és poc coneguda. Val la pena d'explicar-ne alguns detalls.

Cal dir que Prat de la Riba treballava pacientment, des que havia acabat els seus estudis de Dret a la Universitat de Barcelona, l'any 1893, en una ambiciosa obra, extensa i ben documentada, sobre les relacions entre Nació i Estat, i sobretot, sobre les característiques de la nacionalitat catalana. Encara es conserven els milers de fitxes que havia preparat, amb les anotacions que prenia en el transcurs de les seves lectures, i podem afirmar, avui, que el resultat final hauria estat una obra important, innovadora en el camp dels estudis del dret públic. Durant la seva estada en el sanatori de Durtol, a l'Alvèrnia, l'any 1902, madurà el projecte, que tenia molt avançat. Però en retornar a Barcelona i entrar, definitivament, en el camp de la política activa, s'allunyà de la investigació científica i es llençà de ple a la palestra pública i al treball de construir una administració catalana moderna i eficient.

L'investigador i el polític

Prat de la Riba enyorà sempre la seva vo-

cació d'investigador i de pensador polític, però les realitats pràctiques de la seva curta vida li impediren de continuar els treballs doctrinals. Ell afirmava sempre que, en una Catalunya normal i lliure, hauria preferit el treball silenciós i pacient en els arxius i biblioteques que no pas la palestra pública, però que era conscient que el seu temps era el de crear arxius i biblioteques i no pas el de treballar-hi, seguint el combat del carrer i de la plaça pública, «com els homes de la democràcia hel·lènica».

Per això, quan pel maig del 1906 tot Catalunya vibrava amb la flama de la Solidaritat Catalana, la intuïció de l'inquiet Josep Pijoan s'adonà que calia el que llavors se'n deia «una doctrina». I en poques setmanes convencé Prat de la Riba per a que escrivís un manual que definís el pensament catalanista i el posés a l'abast de tothom. Fins llavors, els llibres que parlaven de catalanisme duïen uns títols moderats: **Lo catalanisme**, de Valenti Almirall; **La tradició catalana**, de Torras i Bages; **Regionalisme i federalisme**, de Duran i Ventosa... Amb aquest llibre i aquest títol, **La Nacionalitat Catalana**, el fet català es plantejava obertament, sense equivocs, a la llum del dia. Tot i això, la pressa de l'encàrrec féu que dels deu capítols del llibre, pocs fossin inèdits: gairebé només el primer —una introducció d'una gran qualitat literària— i els discutits —i discutibles— capítols finals dedicats a l'imperialisme. El nucli del llibre (els capítols II, III i IV) eren formats pel pròleg que havia escrit l'any abans per al llibre del seu amic Lluís Duran i Ventosa, **Regionalisme i federalisme**, i els capítols V,

L'any 1906 es publicava a la col·lecció titulada «Biblioteca Popular» la primera edició del llibre d'Enric Prat de la Riba. La Nacionalitat Catalana. Aquesta obra, que en aquells moments representava una sistematització de tot l'ideari catalanista —difós i contradictori fins aleshores—, ha complert l'any 1981 el seu setanta-cinquè aniversari.

VI i VII reproduïen la famosa conferència que havia donat l'any 1897, a l'Ateneu Barcelonès, sobre «El fet de la nacionalitat catalana».

Fidelitat a una idea

El que Prat de la Riba veia ben clar era que la Catalunya estricta, dividida a més entre Espanya i França, tenia poques possibilitats dins l'Europa futura que ell entreveia per a després de la propera Guerra Mundial. Ell comprenia molt bé que una acció de govern precisa d'una línia de pensament que li eviti excessives giragoneses o que la condemni, simplement, a l'afany del poder. Per això, quan l'any 1910 un grup d'amics encapçalats per Joan Maragall li féu ofrena, la vigília de Nadal, d'un exemplar de la nova edició popular de **La Nacionalitat Catalana**, per a respondre al discurs d'oferiment els digué unes paraules que reflecteixen, perfectament, la seva actitud de pensador, de polític i d'home de govern. Foren aquestes:

»Us agraeixo també la forma que heu donat al vostre obsequi. No en podieu triar d'altra que arribés més de dret al meu cor, perquè en aquest llibre que vosaltres heu enriquit amb l'adhesió del vostre esperit, hi ha sintetitzats en sentiments en aspiracions, en treballs de l'enteniment, tota la meua vida passada, i —curta o llarga, segons el voler de Déu destini— aquest llibre resumirà també, en sentiments i aspiracions, tota la que avui em resta viure».

Josep M. AINAUD de LASARTE
(Diputat al Parlament de Catalunya)

(Ve de la pàg. anterior) ... ACUERDOS MUNICIPALES

lo cual se redactará el oportuno pliego de condiciones, en el que figurará como plazo del arriendo el de veinte años, como precio o alquiler el de diez millones, que se invertirán, necesariamente y con compromiso previo de inversión, en el pabellón polideportivo que se pretende construir, y, como condición necesaria la construcción de este pabellón por quien resulte adjudicatario, con la financiación indicada al principio, de la que

quince millones corresponderán al Ayuntamiento, que en este acto acuerda asimismo comprometerse a aportarlos.

c) Aceptar la subvención de la Generalitat para el mismo fin, y comprometerse a invertirla en la construcción de dicho pabellón en su totalidad.

d) Redactar el oportuno pliego de condiciones para que pueda ser sometido a este Pleno en la proxima sesión a celebrar.

EL GORDO DE NAVIDAD

48065

...espavila't, que s'acaba...

EL GORDO DE NAVIDAD

48065

no ens vinguis després amb què no t'hem avisat.

mº 160) Pere Coris - Rubera. C) Enric Coris